

[Početna](#) > [Budućnost](#) > [Kultura](#) >

KULTURA RAZGOVORI

Ivo KRIŠTIĆ: Idemo po medalje

Sati nas dijele od otvaranja Paraolimpijske igre, pripreme su sve odrađene, sportaši su već u Parizu i odbrojavaju do početka nastupa svog života. O cijelom tijeku priprema i spremnosti paraolimpijaca razgovaramo s trenutno najupućenijom osobom, gospodinom Ratkom Kovačićem, predsjednikom Paraolimpijskog odbora Hrvatske

Autor **Biram DOBRO**Objavljeno **28 kol, 2024**

”

Sati nas dijele od otvaranja Paraolimpijske igre, pripreme su sve odrađene, sportaši su već u Parizu i odbrojavaju do početka nastupa svog života. O cijelom tijeku priprema i spremnosti paraolimpijaca razgovaramo s trenutno najupućenijom osobom, gospodinom Ratkom Kovačićem, predsjednikom Paraolimpijskog odbora Hrvatske.

Paraolimpijada samo što nije krenula. Kako ocjenjujete pripremljenost sportaša ? Je li sve spremno za početak natjecanja?

Gospodin Kovačić: Imali smo tri godine priprema i natjecanja za Paraolimpijske igre u Parizu. One će početi 28. kolovoza i trajat će do 9. rujna.

Mislim da smo bili vrlo uspješni u tom razdoblju. Više činjenica govori tome u prilog. Prije svega, svi oni sportaši koji su u Tokiju osvojili medalje, ponovo su se kvalificirali za Parolimpijske igre zatim imamo sedam novih sportaša koji će prvi put nastupiti na Parolimpijskim igrama i to smatramo jednim dobrim pravcem, to su sportaši koji će nastupiti na više Parolimpijskih igara. Dakle, imat ćemo 22 parolimpijica u šest sportova, ukupno će na Parolimpijskim igrama nastupiti 4400 parasportaša i parasportašica, iz 186 zemalja.

Parolimpijske igare postale su najveće sportsko natjecanje. Mi ćemo nastupiti u paraatletici s 10 sportaša, to nam je uvijek najmasovnija ekipa, bit će dvije žene, Mikela Ristovski kojoj će to biti četvrti nastup na Parolimpijskim igrama, do sada je na posljednjih tri Parolimpijskih igara osvojila svaki puta medalju, a u Londonu je to bila i zlatna, i Ivana Purkić kao nova parasportašica u paraatletici. Zatim su tu još oni koji su osvojili medalje u Tokiju, Katanušić, Černi i Šandor.

Oni odlaze braniti ono što su osvojili u Tokiju te se možda izboriti za sjajniju medalju. Tu su još novi Luka Baković u bacanju kugle, Erik Fabian Kaurin, Presećan, Miljanko Vučić i Matija Sloup. Dakle, to je izuzetno jaka paratletička ekipa.

U parastolnom tenisu će nastupiti tri žene, Anđela Mužinić Vincetić, Helena Dretar-Karić i Mirjana Lučić te novi mladi natjecatelj, Borna Zohil, koji se u kratkom periodu od Tokija do sada uspio probiti iz mladih kategorija kao najmlađi 17-godišnjak u vrhunski stolom tenisu na Parolimpijskim igrama. Anđela i Helena brane medalje osvojene u Tokiju, a prije toga i u Riju. Njima je to već četvrti nastup na Paraolimpijskim igrama.

U paraplivanju, Dino Sinopčić koji je osvojio medalju u Tokiju, sada ide ponovno braniti taj plasman, te ga možda i poboljša u Parizu. Zatim nastupit će Paula Novina kojoj je ovo drugi nastup na Paraolimpijskim igrama, osvojila je medalju na Europskom prvenstvu, tako da je vrlo kvalitetna i visoko plasirana plivačica.

Po prvi puta nastupa Ema Mečić, naša u povijesti najmlađa paraolimpijka ima 17, godina, nastupit će u plivačkim disciplinama, do sada je osvojila medalju na svjetskom i na europskom prvenstvu. Sve ove plivačice i plivači su u krugu kandidata osvajača medalja. U paraboćanju natječe se Davor Komar nastupio je na Paraolimpijskim igrama u Tokiju, a sada su mu se pridružile dvije žene, Anamaria Arambašić s kojom će nastupiti u paru te Dora Bašić. Svi će nastupiti u pojedinačnoj konkurenciji.

Imamo dva sporta s pojedinačnim predstavnikom, to je paratriatlon s Antonijom Frankom, on je nastupio u Tokiju i sada ide u Pariz. Osvajao je medalje na svjetskim kupovima i na svjetskom prvenstvu, tako da je u uskom krugu medalja, ali vidjet ćemo. U paratekwandou imamo Ivana Mikulića, on je osvojio već srebrnu medalju u Tokiju, a sada se nadamo da će možda i poboljšati taj dobar rezultat. Paratekwando je sada po drugi puta disciplina na Paraolimpijskim igrama. Dobili smo priznanje da smo imali prvi natjecatelj u paratekwandou koji je bilo u Tokiju.

Prilikom dodjele nagrade Zagrebačke županije Šandor je imao prilike čuti od njega da je prigovorio na procjenu invaliditet protivnika Brazilca, da njegov invaliditet nije ono što se predstavilo nego je on bio superioran ostalima

natjecateljima u grupi. Vidjeli smo da je na Olimpijskim igrama u Parizu bilo prijepora za boksačice, kako to ide kod vas? Na koji način se određuje koje kategorije invaliditeta se mogu međusobno natjecati?

Gospodin Kovačić: Osnovno načelo u svim sportovima je klasificiranje po pravilima ocjenjivanje preostatak sposobnosti. To je osnovno načelo. Ima medicinski pregled po nalazima, pa zatim liječnici pregledaju, klasifikatori gledaju funkcionalnu sposobnost sportaša u jednom dijelu te klasifikacije i treće je promatranje na natjecanju. Nakon toga sportaš dobije odgovarajuću klasifikaciju po kojoj može nastupiti na raznim međunarodnim natjecanjima. Jasno da tu uvijek ima i mogućnosti žalbe i prigovora da nije dobro ocijenjeno. Međutim, Međunarodni paraolimpijski odbor je zauzeo je jasan stav, moramo vjerovati onima koji rade klasifikacije da su oni to dobro napravili.

Znam da je bilo puno žalbi, ne samo od Šandora nego i od drugih, ali drugi se žale i na Šandora. Svi će nastupiti na Paraolimpijskim igrama, svaka disciplina se snima i bit će moguće intervenirati. Ja neću ulaziti u ocjenjivanje invaliditeta, moramo biti svjesni da je ta klasifikacija dobro napravljena.

Nas je zamimalo: U parasportašima postoje sportaši s urođenim i stečenim invaliditetom. Kakva su vaša iskustva u radu sa sportašima, s onima koji imaju invaliditet od rođenja i s onima koji imaju stečeni invaliditet? Rekli ste da su samim time što su se kvalificirali, osvojili sve moguće medalje. *Gospodin Kovačić:* Svi oni su sportski junaci. Imaju profesionalni odnos prema sportu i jako su puno uložili samim tim da se kvalificiraju na Paraolimpijske igre. Trebamo pričati o tom njihovom naporu, trudu, volji da se iskažu i volji da pobjede i sami sebe. To je kod svih osoba, bez obzira je li invaliditet stečen ili od rođenja ili od neke bolesti.

Kod svih njih postoji sigurno jedna želja za savladavanjem prepreka da se uključe u sport, da se bave sportom i da se posvete tom sportu. Sport je najjači životni alat i puno znači za osobe s invaliditetom, za njihovu aktivaciju u društvu kao i za sve ostale osobe bez invaliditeta. S tim da je potrebno dodatni napor napraviti da se uključi osobe s invaliditetom u sport.

Sigurno je da oni koji su nastradali pa su postali invalidi nenadano, iz bilo kojeg razloga, kreću od nekih drugih postavki, oni se moraju prilagođavati.

Uključivanje u sport je prije svega rehabilitacija. Njima je potrebna i neka prilagođena sportska oprema, sportska ortopedska pomagala i sigurno podrška okoline da bi se mogli uključiti u sport i sportske aktivnosti. A ako su prije bili sportaši, pretežno se orijentiraju na sport koji su prije trenirali. Imali smo slučaj sa Sandrom Paović, vrhunska stolno tenisačica koja je nažalost nastradala, par godina nakon nesreće se uključila u paraolimpijski sport i ostvarila vrhunske rezultate.

Na pitanje: Koliki su troškovi bavljenja sportom parasportaša? Potpomaže li država nabavu opreme i treniranje osoba s invaliditetom?

Gospodin Kovačić odgovara: Troškovi su zasigurno nešto veći nego kod običnih sportaša.. Imamo jaku podršku ministarstva i Vlade vezano za raspodjelu sredstava za krovne sportske organizacije. Nismo potpuno zadovoljni tom raspodjelom, ali vjerujem da će se naš dio povećati. Izradili smo strategiju i financijsku analizu parasporta u Hrvatskoj i planove za dalje. Najvažnije nam je osigurati da naši sportaši imaju odgovarajuće programe za pripremu i nastupe na natjecanjima, ali isto tako da imamo što više onih koji nastupaju na državnim natjecanjima, lokalnim natjecanjima, regionalnim natjecanjima. Želimo mlade, nove sportaše s invaliditetom uključiti u sport i sportske aktivnosti jer baza je najvažnija. Nakon toga, oni koji uspiju, koji se najbolje prilagode sportu te najviše rade, postignu i rezultate koji ih možda odvedu i na međunarodnu razinu.

Na naše pitanje: koliko sport pomaže u rehabilitaciji i poboljšanju zdravlja i forme parasportaša u svim vidovima sporta od amaterskog do profesionalnog?

Gospodin Kovačić odgovara: Vidio sam nevjerojatne slučajeve, da dođe dijete koje ne može hodati, iz kolica ga posjednu na konja i ono nakon nekoliko mjeseci ne treba kolica, ono hoda. To je nevjerojatno čovjeku, nije svaki slučaj takav, ali ima takvih slučajeva. Sve sportaše kada pitate, oni će vam reći da se

nisam bavio sportom ne bi se možda ni kretao, a oni se danas školuju, završavaju fakultete, a kasnije i rade, potpuno su mobilni, da tako kažem, fizički, samostalni.

Ono što je bitno je da sport imao nevjerojatan učinak za sve osobe s invaliditetom i to je motiv za sve osobe s invaliditetom, pogotovo njihovu okolinu odnosno roditelje da što više angažiraju djecu u sport. Nije važno da dođu do medalja, ali bitno je da se bave sportom.

Među njima mi onda izabiremo one koji bi mogli imati perspektive za vrhunske sportske rezultate.

Pitali smo: Kako je situacija sa sportašima s invaliditetom u školama, u institucijama?

Gospodin Kovačić odgovara: Radimo tu velike iskorake, imamo jedan veliki projekt koji će vjerojatno krenuti krajem godine. Imati ćemo zaposlene trenere koji će raditi s novim mladim sportašima s invaliditetom, uključivati ih u sport. Jasno, i trenere treba dodatno educirati za rad s osobama s invaliditetom, jer to nigdje u školovanju trenera nemamo. Jasno, svaka osoba je različita, ali potrebno je mlade upoznati s osnovnim načelima invalidnosti, kako bi mogli odabrati sport kojim će se baviti. Kažem, po meni je najvažnije da okolina i roditelji uključe djecu s invaliditetom u sport i sportske aktivnosti. I onda djeca, kada već su sportaši, tu svoju okolinu oplemenjuju i baziraju se na svoja sportska dostignuća. To su jako lijepi slučajevi. Govorimo o svim sportovima u koje mi u Hrvatskoj imamo.

Nas je zanimalo zašto karate nije olimpijski sport međutim imamo prilike u Hrvatskoj vidjeti jako puno uspješnih parakarata posebnice djece u izvođenju kata i jako su uspješni. Te planove koje kao savez još imaju?

Gospodin Kovačić nam odgovara: Da, imamo sjajne slučajeve. Spomenuli ste parakarate, a imamo i parataekwondo. Imamo sportaše u nekim sportovima koji nisu u porodici paraolimpijskih sportova.

Parataekwondo je, ali borbe su pokazne. Mi smo predvodnici u svijetu i u vrhu smo imamo selekcija u para taekwondo osvojili smo 14 medalja.

U parakarateu također imamo sjajne predstavnike. Na zajedničkom integriranom Europskom prvenstvu su nastupili i osvojili medalje. Ali oni nisu u dijelu, da tako kažem, paraolimpijskih disciplina, paraolimpijskih sportova, ali vjerujem da će uskoro ući.

Imamo sjajne slučajeve i s para obaranjem ruku. Oni na svjetskom prvenstvu također osvajaju medalje. Razvijeni su nam ne paraolimpijski sportovi koje cijenimo i pružamo im odgovarajuću podršku za njihov razvoj, za uključivanje djece u te sportove, ali i odraslih osoba. Odlični su im rezultati na međunarodnoj razini s njima. Imamo i para boćanje. Oni su svi u kolicima, to je jedan od najmasovnijih sporta.

Postoji još jedna kategorija, a to je kategorija najtežih invalida. U centru Stančići najteži invalidi rade strašne napore. Igraju npr. mini golf, pomaknu i uspiju pomaknuti lopticu tri metra, a na prošlom natjecanju je to bio jedva jedan metar. Tko nije gledao koliko je tu truda i koliko napora uloženo, ne razumije što je to.

Znate koji su to pomaci i kakva je to rehabilitacija kad majka djeteta s invaliditetom vidi da on sad već može i jušnu žlicu prinesi ustima, to je veliko dostignuće i velika radost. Sve ide kroz prilagođeno vježbanje. Najvažnije je uključiti ih, a onda vidjeti kako ići kroz sport. Ima sportskih disciplina i za te najteže invalide.

Za kraj smo zamolili gospodina Kovačića da nam kaže nešto o sebi.

Predsjednik sam Hrvatskog paraolimpijskog odbora, bivši sam paraolimpijac, sudjelovao sam na paraolimpijskim igrama u Sidneyu 2000. godine. te u Ateni, u stolnom tenisu. Osvajao sam i medalje na Europskom prvenstvu u parastolnom tenisu 1998. godine. Predsjednik sam Hrvatskog sportskog saveza invalida od 1997. godine. i sad do ovog razdoblja. Aktivni sam sportaš i funkcioner predsjednika saveza.

Izdali smo publikaciju u kojoj je navedeno sve o nastupima naše paraolimpijske reprezentacije na paraolimpijskim igrama u Parizu. U njoj su prikazani i povijesni detalji, što se događalo na prijašnjim paraolimpijskim

igrama. Evo, do sada smo osvojili ukupno 28 medalja na paraolimpijskim igrama od 1992. godine kad smo prvi puta nastupili na paraolimpijskim igrama i kada je Milka Milinković u Barceloni osvojila brončanu medalju.

Od osvojenih 28 medalja, 26 ih je osvojeno na ljetnim paraolimpijskim igrama, a dvije na zimskim paraolimpijskim igrama. Jedna smo od rijetkih zemalja koja je osvojila medalje i na ljetnim i na zimskim paraolimpijskim igrama medalju.

Nadam se da ćemo na ovim paraolimpijskim igrama prijeći ovu brojku od 30 medalja.

Ivo Krišić

”

Tekst je financiran sredstvima Agencije za elektroničke medije iz programa poticanja novinarske izvrsnosti

Biram DOBRO - 4374 Posts

- 0 Comments

Tekstovi Uredništva, gostujućih autora ili iz drugih medija.

Ova web-stranica koristi Akismet za zaštitu protiv spama. Saznajte kako se obrađuju podaci komentara.

NASLOVNICA

O STRANICI I UREDNIŠTVU

PRAVILA PRIVATNOSTI

KONTAKT

SURADNJA

